

2:a söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Luk. 9:51–62.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken och predikoämnet "Kallelsen till Guds Rike" skänker oss denna söndag evangeliet om det stora gästbudet, om de sedan länge inbjudna gästernas slutliga avböjande av inbjudan, om hur de ursprungligen inbjudna ersätts genom en sammanrafsad, sällsam skara. Denna liknelse har sin stora anstöt, sin centrala punkt, i de först bjudnas betedande, vilket också framhävs i evangeliets sammanfattande, avslutande ord: "ty jag säger eder att ingen av de män som voro bjudna skall smaka min måltid". Den, som så talar, är vred; det heter: "Då blev husbonden vred". Den vredgade husbonden, som sålunda för alltid drar tillbaka sin inbjudan, som för några stänger gästbudsportarna, är just den Gud, som i talande stund ställer oss inför "Kallelsen till Guds rike" med hela dess allvar. Det allmänna, yviga tal, som förknippas med "Kallelsen till Guds rike", ersätts av en helig nykterhet, av en gudomlig upphöjdhet, som visar på hur det gudomliga Ordet, den kristna predikan, avvisas av de fromma, av den värld, som gör anspråk på religion. När i sammanhang med dagens evangelium en deltagare i det fariseiska sabbatsmålsfirandet utbrister i det spontana: "Salig är den som får bli bordsgäst i Guds rike" (Luk. 14:15), svarar Jesus med dagens evangelium. Dess innehåll är avkylande, klagörande och uppskakande. Jesus säger oss, att den religion, som likt det fariseiska bordssällskapet ser Guds rike som en kamp om de "främsta platserna" (Luk. 14:17), kan räkna med allmänt deltagande, allmän uppslutning. Det är den naturreligiösa människans självhävdelsebegär, som gör det naturligt att ställa upp, att inte dra sig ur. Helt annorlunda är det med evangelium, som säger: "ty var och en som upphöjer sig, han skall bli förödmjukad, och den som ödmjukar sig, han skall bli upphöjd". (Luk. 14:11) Det evangelium, som talar till syndare, som vill bekläda de orättfärdiga med en rättfärdighet, som de själva inte har, har inget att falla tillbaka på och möter avvisande.

Det är just detsamma som S:t Paulus skriver: "Vi åter predika en Korsfäst Kristus, en som för judar-

na är en stötesten och för hedningarna en dårskap". (1 Kor. 1:23) När aposteln drar fram "i segertåg" (2 Kor. 2:14), sker det inte under allmänt bifall utan under förföljelse, gisselslag och stenkastning, ja, "vi äro en Kristi välluktande rökelse inför Gud, både bland dem som bliva frälsta och ibland dem som gå förlorade". (2 Kor. 21:15) Mot tron står otron, mot frälsningen fördömsen. Det är en skiktning, den oundvikliga uppsplätning, som sker, när "Kallelsen till Guds rike" hörs, när det ropet ljuder: "Gören bättring, och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till era synder förlåtelse". (Apg. 2:38) Allt detta hör vi alltså Jesus uttala i dagens evangelium. Ja, han visar på att motståndet mot evangelium, förkastandet av dopets rättfärdighetsskrud genom tron allena, kallar på den gudomliga vreden, på förhärdelsen, på den fruktansvärda verklighet, som vår evangelisk-lutherska bekännelse beskriver med orden:

Genom sådana straff, som drabba länder och enskilda, visar Gud för de sina hela sitt allvar, vad vi alla förtjänat och voro värda, då vi förhållit oss illa gentemot Guds Ord och ofta djupt bedrövat Den Helige Ande. Hans avsikt är, att vi skola leva i gudsfruktan samt erkänna och prisa hans godhet, som utan all vår förtjänst och i strid med vad vi förtjänat visat oss, i det han låter sitt Ord komma till oss och icke förhärdat eller förkastat oss. (SKB, s. 667)

Vi, som är det hedniska avskum, som släpps in i Guds rike i evangeliets slutända, det pack och de löskekarlar, som manats in i Guds rike, skall ta till oss vad som hänt de först bjudna och tacka Gud för att han denna söndag ändå låter oss höra "Kallelsen till Guds rike". Härom säger vi så:

- I. kallelsen till Guds rike är kallelsen från synden,
- II. kallelsen till Guds rike är kallelsen till Guds Lamm,
- III. kallelsen till Guds rike är kallelsen till efterföljelsen.

I. Kallelsen till Guds rike är kallelsen från synden.

I ropet "Gören bättring och låten alla döpa eder till edra synders förlåtelse" ligger en mäktig kallelse till att ångra, till att erkänna och sörja över den synd, som är ett med vårt väsen, som omsnärjer oss och gör oss orena inför Gud. Det är en synd, som sänker oss ned i den förödmjukelse, som fariséer i alla tider vägrar erkänna, i den avsaknad av rättfärdighet, som går vår onda stolthet emot. Vi måste genom Den Helige Andes verkan i Lagen komma till den insikt, som aposteln beskriver med orden: "Nu veta vi att vad lagen säger, det talar den till dem som hava lagen, för att var mun skall bliva tillstoppad och stå med skuld inför Gud". (Rom. 3:19) Att stå så avklädd är en stor nåd, ett tecken på att ännu vara tilltalad av Gud.

II. Kallelsen till Guds rike är kallelsen till Guds Lamm.

Det ropet "Kommen ty nu är allt redo" är framförallt och allra synnerligast en kallelse till att smaka det slaktade Guds Lamm, att med tron omfatta honom som vår rättfärdighet, att ta till sig det löftet: "Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta da-

gen". (Joh. 6:54) Att se sin synd övervunnen i Lammets offerdöd, att tro, att "Jesus, Guds Sons, blod renar oss från all synd" (1 Joh. 1:7), att veta sig vara förlossad, förvärvad och vunnen ifrån alla synder, döden och djävulens våld, är salighetens innehåll och trons summa. Den är den upphöjelse, som utlovas åt den av synden förödmjukade, den gästabudsglädje, som fariséerna förkastade, men som Jesus skänker oss.

III. Kallelsen till Guds rike är kallelsen till efterföljelsen.

I dagens predikotext hör vi Jesus säga: "Människan har ingen plats där han kan vila sitt huvud" och "Följ mig". Genom vårt dop till syndernas förlåtelse döps vi till Kristi efterföljd, till att leva och tala på hans sätt, till den hemlöshet och det motstånd, som Jesus framkallar. Vi kan inte vänta stöd av den värld, som följer "den väg som leder till fördärvet, och många äro de som gå fram på den; och den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den". (Matt. 7:13 f.) Vi döps till fåtalets ensamhet, men just därför kan vi ta till oss trösten av det ordet: "Frukta icke, du lilla hjord; ty det har behagat Fadern att giva eder riket". (Luk. 12:32)

Amen.